

30 Σεπτεμβρίου 2014

Όταν καλοπερνάς στη γη, κάτι δεν πάει καλά με τον εαυτό σου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γερο Παΐσιος

Παρά τα φαινόμενα και την αναξιότητα των μοναχών και κληρικών, η Εκκλησία

είναι ακένωτη πηγή θαυμάτων.

Παίρνει νερό και το κάνει Αγιασμό· παίρνει ψωμί και κρασί και το κάνει Θεία Ευχαριστία· παίρνει τον άνθρωπο χώμα και τον κάνει Θεό! Αλλά τα θαύματα πολλοί δεν τα βλέπουν. Γιατί, αν τα έβλεπαν, δεν θα περιφρονούσαν ή μισούσαν την Εκκλησία του Χριστού, αλλά θα την αγαπούσαν, θα την τιμούσαν και δεν θα μιλούσαν γι' αυτή με περιφρόνηση, όπως μιλούν.

Ο χριστιανός έχει προορισμό να σηκώνει βαρύ σταυρό στη ζωή του. Είναι δύσκολο πράγμα να λες ότι πιστεύεις στον Κύριο και να καλοπερνάς σ' αυτήν εδώ τη ζωή. Γιατί, όταν καλοπερνάς στη γη, κάτι δεν πάει καλά με τον εαυτό σου, ενδιαφέρεσαι για το χρυσάφι της γης και όχι για τους θησαυρούς του ουρανού. Αλλά όταν σκέφτεσαι έτσι, βρίσκεσαι μακριά από το θέλημα του Θεού. Χριστιανική ζωή και καλοπέραση δεν πηγαίνουν μαζί, είναι διαφορετικά πράγματα.

Κάποτε ήλθε εδώ ένας πολύ γνωστός γιατρός για να μιλήσουμε. Ήταν και η γυναίκα του γιατρός, θρησκευόμενοι άνθρωποι και οι δύο. Παραπονιόταν ότι τα παιδιά του ζούσαν κοσμική ζωή και όχι μόνο δεν τηρούσαν τις εκκλησιαστικές παραδόσεις της οικογένειάς τους, αλλά και τις ειρωνεύονταν.

Χαρακτήριζαν τους χριστιανούς καθυστερημένους, βολεμένους, ανειλικρινείς, υποκριτές και θεομπαίχτες, επειδή η ζωή τους -έλεγαν- δεν συμβαδίζει με τα λόγια τους και τα έργα τους δεν είναι χριστιανικά.

Ακόμη και στο ευχέλαιο, που οι γονείς κάνουν μία φορά το χρόνο στο σπίτι τους και τα παιδιά, όσο ήταν μικρά συμμετείχαν, τώρα αντιδρούν και δεν παρευρίσκονται.

Ο γιατρός έδειχνε πολύ κουρασμένος και απελπισμένος για την πνευματική αδράνεια των παιδιών του. Και νόμιζε ότι όλες οι προσπάθειες, οι δικές του και της γυναίκας του πήγαν χαμένες, δεν έπιασαν τόπο, δεν άγγιξαν τα παιδιά.

Σε κάποια στιγμή ο γιατρός, βάζοντας το κεφάλι μέσα στις δυό του παλάμες, σαν να ήθελε να καλύψει το πρόσωπό του από ντροπή, μου είπε: Φοβάμαι πως το πολύ χρήμα μας έχει κάνει ζημιά.

Τον ρώτησα να μου πει, τί εννοούσε και εκείνος με απόλυτη ειλικρίνεια παραδέχτηκε ότι είχαν ξεφύγει από το μέτρο κι είχαν αποκτήσει περιουσιακά στοιχεία απολύτως μη αναγκαία. Έχουμε τρία μεγάλα σπίτια, μου είπε. Ένα για μας και από ένα για το κάθε παιδί. Επίσης, δύο εξοχικά, τέσσερα ακριβά αυτοκίνητα, ένα σκάφος, καταθέσεις, πολλά υλικά.

Και συνέχισε: τα παιδιά κακόμαθαν και τώρα μας κατηγορούν ότι προκαλούμε.

Επίσης, μας λένε ότι έχουμε παντρέψει πολύ όμορφα τον πλούτο και τον Χριστιανισμό. Και με παρακάλεσε να του πω τί πρέπει να κάνει για να βρουν πάλι την ειρήνη και την ενότητα στην οικογένεια τους.

Του είπα να τα δώσουν όλα στους φτωχούς και να κρατήσουν μόνο ένα σπίτι, ένα εξοχικό και τους μισθούς τους. Τρόμαξε, άλλαξε χρώμα, φοβήθηκε, απογοητεύθηκε από την απάντηση που του έδωσα.

Έφυγε και δεν ξαναήλθε. Είχε δεθεί με τα εδώ, όχι τα Άνω. Γι' αυτό και τα παιδιά του αναζήτησαν άλλο τρόπο ζωής, διαφορετικό από αυτόν που οι γονείς τους είχαν προτείνει.

Όταν ακούω ότι υπάρχει μεγάλη φτώχεια, ανέχεια, πονάω πολύ και δεν μπορώ να προσευχηθώ.

Δεν λέω, όταν έχεις δυό χιτώνες να δώσεις τον ένα. Αυτό είναι ασυνήθιστο και δύσκολο για τους πολλούς. Αλλά, αν θέλεις να λέγεσαι χριστιανός και κατέχεις όλα τα αγαθά του Θεού, γιατί ιδρώνεις και αγωνιάς για το παραπάνω και δεν κάνεις ελεημοσύνες και καλά έργα; Να ξέρεις, ότι θεμελιώνει στην άμμο, όποιος έχει πολλά χρήματα και τα διαχειρίζεται εγωιστικά, αδιαφορώντας για τη φτώχεια και τη δυστυχία των συνανθρώπων του.

Είδες ποτέ σάβανο με τσέπες; Όλα εδώ μένουν. Μόνο οι αγαθοεργίες πηγαίνουν στον ουρανό. Ξέρεις γιατί γίνονται οι πόλεμοι; Για το χρήμα...

...Γιατί οι πλούσιοι δεν μπορούν να βάλουν χαλινάρι στη λαιμαργία τους και οι φτωχοί δεν εύχονται να αποκτήσουν τα αναγκαία, αλλά ζηλεύουν τα πλούτη και τη δόξα των πλουσίων.

Οι τσέπες σας πρέπει να είναι ανοιχτές, ώστε να φεύγουν τα χρήματα για φιλανθρωπίες. Είναι σκάνδαλο να υπάρχουν τσέπες γεμάτες λεφτά και να είναι ραμμένες.

(Τάσου Μιχαλά, «Τέσσερις ώρες με τον π. Παΐσιο»)

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr